

El
quadern
d'Osiris

Els diaris de Sara Ford

Montserrat Segura

Il·lustracions de Dani Torrent

Calligraf

El quadern d'Osiris.
Els diaris de Sara Ford
Montserrat Segura

Edicions Cal·lígraf
Figueres, 2017

Primera edició — novembre 2017

Publicació

Edicions Cal·lígraf, SL
Monturiol, 2, 1er 1a
17600 Figueres
Tel. (0034) 615 261 764
www.edicionscalligraf.com
info@edicionscalligraf.com

Disseny de la col·lecció

i maquetació

Jaime Vicente

Imatge de coberta

Dani Torrent

Impressió

DC PLUS, Serveis Editorials

ISBN

978-84-947598-3-3

Dipòsit legal

GI-1586-2017

© del text

Montserrat Segura

© de les il·lustracions

Dani Torrent

© d'aquesta edició

Edicions Cal·lígraf, SL

*Queda rigorosament prohibida,
sense l'autorització per escrit
dels titulars del copyright,
la reproducció parcial o total
d'aquesta obra per qualsevol
mitjà o procediment,
incloent-hi la reprografia
i el tractament informàtic.
Les infraccions d'aquests drets
es troben sotmeses a les
sancions establertes a les lleis.*

A les nenes i als nens de totes les edats.

El quadern d'Osiris.
Els diaris de Sara Ford

El Caire, Egipte 1909

11 DE JUNY DE 1909

Estimat diari,

primer de tot em presento: em dic Sara Ford. Vols saber com soc? Tinc els cabells ben negres i molt llargs, i els duc sempre pentinats en dues trenes. Els ulls, jo els veig de color blau fosc, però em sembla que això depèn de la llum. I el nas no ho sé; més aviat és rodó i petit.

Vaig néixer a Chicago i ara visc a Egipte. El pare diu que m'hi acostumi, perquè ens hi quedarem una bona temporada. Es diu Philip, la persona que m'estimo més del món. Avui és el meu aniversari, i tu, diari, ets el regal que m'ha fet en Salacot. En Salacot és un amic d'en Philip; tothom li diu així perquè sempre en porta un de posat (és un barret!) i jo crec que no se'l treu ni per dormir. De vegades viu amb nosaltres i de vegades, no. Això és perquè treballa amb arqueòlegs i sovint passa molt temps fora del Caire. Quan torna,

sempre em porta algun regal, encara que no sigui el meu aniversari.

Avui ha estat un dia molt maco. Quan ens hem llevat, el pare i en Salacot ja havien preparat una cistella de pícnic. Era molt estrany perquè avui hi havia escola! Però en Philip ens ha explicat que ahir ja ho va arreglar amb el director. Hem esmorzat molt de pressa i en Salacot ens ha portat amb el seu automòbil fins a les piràmides. Primer, els grans no ens volien dir on aniríem; ens volien fer una sorpresa. Quan ens hi acostàvem, que ja es veien de lluny, el Fosc s'ha posat tot content.

Ara t'he d'explicar qui és el Fosc! És el meu germà egipci. Fa un temps, el vam conèixer a prop de les piràmides, i va resultar que era un nen esclau. Quan treballava molt, el seu amo el deixava anar a l'avinguda de les piràmides (i això que era molt lluny d'on vivien!), i es posava a dibuixar l'esfinx de Giza. El cas és que vam decidir adoptar-lo, i jo ara tinc un germà. Ja t'explicaré un altre dia com va anar... En fi, ens ho hem passat pipa: hem jugat amb la sorra, ens hem enfilat als blocs de pedra, i el Fosc m'ha fet un dibuix preciós de l'esfinx. En sap molt, de dibuixar! En Philip (li dic Philip, al pare, perquè el Fosc li diu pel nom, i si ell ho fa, jo també) m'ha dit que portarà el dibuix al fuster perquè li faci un marc ben bonic, i el penjarem a la paret.

A l'hora del te hem tornat a casa, i la senyora Souini, la veïna que es cuida de nosaltres, ens havia preparat un pastís de dàtils boníssim. Han vingut els seus fills, la Mimouna i en Hamid, i hem berenat junts al pati. En Salacot ha posat unes espelmes peti-

tones al pastís i les ha encès, i jo les he hagut de bufar i demanar un desig.

Ja me'n vaig a dormir. Tinc molta son, i ja he fet el petó de bona nit al pare i a en Salacot. Demà t'explicaré més coses. En Salacot diu que els diaris serviu per a això, perquè us ho puguem explicar tot, les coses bones i les dolentes.

Una cosa dolenta: jo sé que el meu desig d'aniversari no es complirà mai, perquè la mama és morta.
Bona nit, diari.

13 DE JUNY DE 1909

Estimat diari,

Ahir no vaig poder escriure res, perquè com que abans d'ahir no vam anar a escola, ens van posar molts deures i els vaig haver de fer tots. I a més, vaig ajudar el Fosc a fer els seus! A les altres famílies els germans grans ajuden els petits, però quan vam portar el Fosc a casa, ell no sabia ni llegir ni escriure. Ni parlar anglès! Només en sabia unes quantes paraules que havia après dels turistes. Així que em vaig passar uns quants dies explicant-li com es deia tot: els plats, les forquilles, les coses de menjar i les de la casa. El pare diu que és molt intel·ligent i que aprèn molt de pressa. Ei, però jo també soc molt espavilada! Quan li dic una paraula en la meva llengua, ell la diu en la seva, i així aprenem anglès i àrab a la vegada.

És molt estrany, oi, que es digui el Fosc? De debò, de debò, té un altre nom, però no ens el vol dir. Així que, per poder inscriure'l a l'escola, ens hem inventat un nom per a ell. Jo volia que es digués Albert, com l'avi, però en Philip va decidir que es diria Alexander, com un rei grec que va conquerir Egipte fa molts i molts anys i es va convertir en faraó. O sigui, que ara el Fosc també és l'Alexander Ford. Però ell vol que li digui «el Fosc». Quan el pare li va dir Alexander per primer cop, es va fer un bon tip de riure! I no volia anar a l'escola! Però en Philip el va convèncer. Es va posar molt seriós i li va explicar una història sobre el seu sarró —la bossa que porta penjada de l'espatlla quan es vesteix de beduí—. Perquè el Fosc, abans, era beduí i viatjava amunt i avall pel desert, dalt d'un camell. Els beduïns no tenen cases de debò; cada vespre munten una tenda, la haima, feta amb teixit de pèl de camell, i hi dormen a dins. Quan el sol s'aixeca, la desmunten i tornen a fer camí. El Fosc, quan arriba de l'escola, es treu ben de pressa l'uniforme i es posa altre cop la roba de beduí. A dins del sarró sempre hi té coses de dibuixar.

Doncs el pare li va dir: «Fosc, si et quedes amb nosaltres has d'anar a l'escola. La Sara hi va cada dia. Et pot semblar que no serveix per a res i que et faran aprendre moltes coses inútils. Però aprendre és com omplir el sarró, i això (li va tocar el front) és el teu sarró d'ara. Res del que hi posis no et pesarà, ho conservaràs sempre, i sempre et farà servei. I quan hakis après tot el que els mestres t'ensenyaran, ningú no et podrà obligar mai més a ser un esclau, sempre podràs triar com vols que sigui la teva vida».

Jo, diari, això no ho entenc gaire, però el Fosc es veu que sí que ho va entendre, i a partir de llavors anem tots dos a escola cada dia. Però saps què? Que s'ho passa malament, pobret, perquè no el tracten bé ni els alumnes ni els professors. Alguns nois l'insulten perquè té la pell fosca, i no el volen per jugar, i jo, com que vaig a la part d'escola que és només per a les nenes, no el puc ajudar.

Però algun dia ho faré. T'ho prometo.
Fins demà!

14 DE JUNY DE 1909

Avui he dibuixat el meu primer jeroglífic. És un nom estrany, oi? Je-ro-glí-fic. Es veu que ve de l'idioma grec antic, i significa «gravat sagrat» (més o menys). El Fosc m'ha deixat un quadern que ell ja té ple de dibuixos; ja és el segon que omple des que viu amb nosaltres! I no li agrada gens que el pare o en Salacot, o la senyora Souini, quan ve a buscar la roba per rentar, li remenin les seves coses. Per això sempre les té molt ben posades als prestatges i així ningú no les hi toca. Però a mi m'ho deixa tot. I m'ensenya a dibuixar.

El Fosc m'ha explicat que ell, com que no hi ha cap nen que vulgui ser-li amic, per estalviar-se enrabiades, s'emporta la llibreta i el llapis i es posa a dibuixar en un racó del pati on toqui el sol. Hi ha algun professor que de vegades el castiga sense esbarjo. Llavors

torna de l'escola empipat i la resta del dia no diu res. Jo sé que està trist i també veig que fa un esforç perquè no vol que es noti. Per això es vesteix, com sempre, de be-duí i se'n va corrents cap al terrat.

Ja he tornat a perdre el fil del que et volia explicar! Quan hem acabat de fer els deures com cada dia, li he dit que volia dibuixar ninotets com ell. Llavors hem agafat les nostres llibretes i hem pujat al terrat.

—Has de començar per la dreta del paper, i dibuixar de dalt a baix —m'ha dit, molt mestretites, ell.

—I tu com ho saps, això?

—Perquè m'ho ha dit Monsieur Willems —m'ha contestat, tot orgullós.

Monsieur Willems és el mestre de francès dels nens. És una mica vell, i quan parla en anglès ho fa amb una cantarella estranya, com si recités un vers, i a més, fa les erres amb la gola, en comptes de la llengua, com fem nosaltres. A més, Monsieur Willems gairebé sempre parla en francès, i el Fosc encara en sap menys que d'anglès... No sé pas com s'ho deuen haver fet, per entendre's.

—Digues, jove artista —li ha dit el *monsieur*—. Es pot saber què dibuixes?

—Una vegada vaig copiar un paper on hi havia tots aquests signes —ha contestat el Fosc—, i també vaig dibuixar una figura asseguda que em sembla que era un déu.

Es veu que el mestre no sabia la història del Fosc, i s'ha quedat molt parat.

—Sabries dibuixar-lo un altre cop? —li ha preguntat.

El Fosc no ha dit res. Ha canviat de pàgina i ha començat a dibuixar, aquest cop només el déu assegut.

—Osiris! —ha cridat el mestre.

—Osiris... —ha repetit el Fosc, per aprendre's el nom de memòria.

—Havies sentit abans aquest nom? Has copiat aquest dibuix d'algun llibre? On l'havies vist? —el mestre li feia tantes preguntes que l'atabalava.

